

den offentlige sektor ved hjælp af økonomiske incitamenter.

Er det pengepungen, der skal bestemme? Det er jo i bund og grund det, det her drejer sig om. Og dér synes jeg nok, at hr. Knud Erik Kirkegaards indlæg før lå meget i retning af, at det er pengepungen, der skal bestemme. Det er jeg grundlæggende imod. Men jeg synes, det er en principiel debat. Det er virkelig det, det drejer sig om. Er det det socialt faglige, er det det sundhedsfaglige, er det det holdningsmæssige, er det menneskesynet, der skal styre den offentlige sektor, eller er det økonomiske incitamenter?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg er helt opmærksom på, at i hr. Frank Aaens politiske verdensbillede skal det hele styres behårdt oppefra. De forskellige forvaltningsled skal have nogle ordre: Sådan skal I gøre det, sådan skal I gøre det, sådan skal I gøre det, sådan skal I gøre det!

Det er helt i orden, at hr. Frank Aaen har det verdensbillede. Vi lever i et frit land. Der er ytringsfrihed. Vi har lov til at have forskellige politiske opfattelser. Men vi er altså nogle, der er nødt til også at tage hensyn til virkelighedens verden og ikke kun beskæftige os med den politisk-økonomiske teori. Og i virkelighedens verden er der altså noget med nogle økonomiske incitamenter, som vi gør meget klogt i at være opmærksom på. Hvis vi ikke er opmærksomme på det, så får vi ikke den løsning af opgaverne, som vi gerne vil. Og det synes vi, at vi vil i Det Konservative Folkeparti, og derfor så tager vi også hensyn til virkelighedens verden. Det synes jeg såmænd også, hr. Frank Aaen skulle begynde på at gøre.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen jeg er netop opmærksom på de økonomiske incitamenter. Jeg har sådan set brugt en stor del af mit liv på at studere lige præcis det forhold.

Jeg sagde ikke, at alt skal topstyres. Jeg sagde netop, at det var socialt faglige, sundhedsfaglige, det var menneskesyn, holdninger, personalets holdninger, kommunens holdninger, der skal styre tingene, og det er derfor, jeg advarer meget imod, at man i for høj grad fokuserer på at bruge økonomiske incitamenter og lege med, om det skal flyttes lidt den vej eller den lidt den anden vej. For hver gang man taler om, at vi skal ændre på de økonomiske incitamenter for at nå

et mål, så har vi i virkeligheden svigtet debatten om, at det er holdninger, svigtet det, at det er vores menneskesyn, der skal styre, hvad vi gør.

Det er det, jeg også er så bange for, og derfor vil jeg vende tilbage til kritikken af SF's forslag lidt senere. Jeg er meget bange for, at vi tager denne her indfaldsvinkel til debatten, for jeg er bange for, at den fører os på afveje. Og i virkeligheden synes jeg, at Det Konservative Folkeparti var på afveje i sin ordførertale.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg ved godt, at hr. Frank Aaen har studeret økonomi deroppe i Ålborg i mange, mange år. Det er slet ikke det, jeg hverken bebrejder hr. Frank Aaen eller kritiserer hr. Frank Aaen for. Det, jeg blot siger, er: Skal vi ikke også ud over det teoretiske tage en lille smule hensyn til virkeligheden?

Virkeligheden er nu engang den, vi lever i, og i virkelighedens verden er det sådan, at de forskellige økonomiske incitamenter nu engang har en indflydelse på, hvordan opgaverne bliver løst. Det er vi nødt til at tage højde for.

Aase D. Madsen (DF):

Nu blev der sagt af den konservative ordfører, at vi skulle tage hensyn til virkeligheden, og det vil jeg da godt gøre – måske fra en lidt anden vinkel.

I Jyllands-Posten i dag siger Kommunernes Landsforenings formand for det sociale udvalg, Vagn Ry Nielsen – i øvrigt socialdemokrat – at Kommunernes Landsforening vil undersøge det nærmere. Det kan være, at det har en positiv effekt på amternes økonomiske incitament til at få patienterne hurtigere igennem systemet, og derfor er vi ikke afvisende over for forslaget. Vi kan nikke genkendende til problemstillingen. Læg mærke til det: Vi kan nikke genkendende til problemstillingen, siger han.

I øvrigt vil jeg sige på Dansk Folkepartis vegne, at vi har set, at frekvensen af de meget langvarige sygeperioder er stigende. Det kan have to årsager: Dels kan befolkningen have haft en højere sygdomsfrekvens, dvs. at sygdommene er blevet mere alvorlige og mere langvarige og behandlingskrævende, dels kan det være, at der er en barriere i systemet, der gør, at sygedagpenge-modtagere ikke hurtigt nok får en relevant sagsbehandling, og at amterne ikke stiller behandlingstilbud nok til rådighed.